

Книга Даниїла - Номер п'ять

Сімдесят років

Jeff Pippenger

2023-11-29

Єгояким був першим із останніх трьох царів Юди, і коли його підкорили вавилоняни, для південного царства розпочалися сімдесят років рабства. Ті сімдесят років окреслюють період, у який мав панувати Вавилон, перше царство біблійного пророцтва. У двадцять третьому розділі книги Ісаї блудницю Тиру мали забути на сімдесят символічних років, які пророко були визначені як дні одного царя. У біблійному пророцтві цар — це царство, і дні єдиного царства біблійного пророцтва, що становили сімдесят років, — це Вавилон.

Протягом того періоду історії блудниця Тиру, яка представляє папство, буде забута. Наприкінці сімдесяти символічних років її згадають, і вона вийде та вчинить блуд з усіма царствами землі. Духовний блуд — це незаконні стосунки, поєднання церкви й держави. Наприкінці сімдесяти символічних років папство увійде у взаємини з Організацією Об'єднаних Націй, представленою всіма царями, з якими блудниця Тиру чинить блуд наприкінці сімдесяти символічних років. Царство, що панує протягом сімдесяти символічних років, — це Сполучені Штати, земний звір із двома рогами.

Розділи з першого по п'ятий книги Даниїла окреслюють історію сімдесяти років Вавилону, і тому ці розділи представляють історію обох рогів земного звіра. Четвертий і п'ятий розділи називають першого й останнього царя Вавилону, і разом ці два розділи окреслюють історію земного звіра та його двох рогів. Суд над двома рогами та над самим земним звіром представлено судом над першим і останнім царями. Суд над Навуходоносором полягав у вигнанні на «сім часів», коли він жив як дикий звір протягом двох тисяч п'ятисот двадцяти днів, живлячись травою та рососою. Про суд над Валтасаром було написано на стіні, і його прирівняно до числа дві тисячі п'ятсот двадцять, тим самим указуючи, що суд над земним звіром і його двома рогами представлений «сімома часами» Левіта 26. Це ґрунтується на свідченні двох царів, і ці два свідки представляють першого й останнього.

«Сім часів» є каменем спотикання для адвентизму, і тому не може бути визнане, хоча воно явно присутнє — для тих, хто бажає бачити. Воно є символом суду над народом (Вавилоном), який панував сімдесят років, і символом суду над царством, що панує протягом сімдесяти символічних років. Коли Вільям Міллер виклав своє розуміння «семи часів» двадцять шостої глави Левіта, він використав період у дві тисячі п'ятсот двадцять днів життя Навуходоносора як звіра, описаний у четвертому розділі книги Даниїла, як одне з пророчих свідчень на підтримку «семи часів» Левіта 26. «Сім часів» є і каменем підвалин, і завершальним каменем у четвертому розділі книги Захарії. Ісус, Сестра Вайт, Ісаїя та Петро ототожнюють його з каменем, який стає головою кута. Це — вінець вчення біблійного пророцтва, хоча його по суті не помічають ті, хто заявляє, що є вісниками третього ангела.

Розпочинаючи розгляд перших шести розділів книги Даниїла, важливо усвідомити, що від самого початку визначено «сім часів». Коли Єгоякіма повалив Вавилон, розпочався сімдесятирічний полон. Книга Хронік пояснює, чому їх було відведено в полон на сімдесят років.

Седекія мав двадцять один рік, коли почав царювати, і царював у Єрусалимі одинадцять років. І робив він лихе в очах Господа, Бога свого, і не впокорився перед пророком Єремією, який говорив з уст Господніх. І він також повстав проти царя Навуходоносора, що примусив його клястися Богом; але він ожорсточив свою шию і закам'янив своє серце, щоб не навернутися до Господа, Бога Ізраїля. Ба й усі старші священники та народ тяжко беззаконствували, за всіма гидотами поган, і занечистили дім Господній, який Він освятив у Єрусалимі. І Господь, Бог їхніх батьків, посилав до них через своїх посланців, встаючи рано й послаючи, бо мав милосердя до свого народу і до своєї оселі. Та вони глузували з Божих посланців, погорджували Його словами й знущалися з Його пророків, аж доки не піднявся гнів Господній на Його народ, і не стало ліку. Тому Він навів на них царя Халдеїв, який повбивав їхніх юнаків мечем у домі їхнього святилища і не мав жалю ані до юнака, ані до дівчини, ані до старого, ані до згорбленого від старості; усіх Він віддав у його руку. І всі посудини дому Божого, великі й малі, і скарби дому Господнього, і скарби царя та його князів — усе це він забрав до Вавилону. І спалили дім Божий, і зруйнували мур Єрусалима, і попалили вогнем усі його палати, і знищили всі його коштовні речі. А тих, що вціліли від меча, він відвів до Вавилону, і були вони рабами йому та його синам аж до панування перського царства, щоб сповнилося слово Господнє через уста Єремії, аж поки земля відсвяткує свої суботи; бо весь час, поки вона була спустошена, вона святкувала суботу — щоб сповнилося сімдесят років. А першого року Кіра, царя Персії, щоб сповнилося слово Господнє, сказане устами Єремії, Господь збудив дух Кіра, царя Персії, і він проголосив по всьому своєму царстві, ще й письмово, кажучи: Так говорить Кір, цар Персії: Усі царства землі дав мені Господь, Бог небес, і Він наказав мені збудувати Йому дім у Єрусалимі, що в Юдеї. Хто є між вами з усього Його народу? Нехай буде з ним Господь, Бог його, і нехай підіймається. 2 Хроніки 36:11-23.

Сімдесят років у рабстві були для того, щоб виповнилося слово Єремії: «аж поки земля не відсвяткує свої суботи; увесь час, поки вона лежала спустошена, вона додержувала субот». У Божому Слові, окрім вірша з Хронік, який ми цитуємо, є лише один уривок, що стосується того, як земля «відпочиває» свої суботи. Цей уривок міститься в книзі Левит, у двадцять п'ятому та двадцять шостому розділах. Двадцять п'ятий розділ дає настанови, як дозволити землі користуватися суботнім відпочинком, а двадцять шостий окреслює прокляття «сім разів», якщо тих настанов заповіту не дотримувалися.

Доля Єгоякіма ознаменувала початок полону, що є частиною того, що Даниїл у дев'ятому розділі назвав «прокляттям» і «клятвою» Мойсея. Даниїл розумів прокляття «семи часів», бо він свідчить у дев'ятому розділі, що саме завдяки своєму вивченню сімдесятирічного пророцтва Єремії він зрозумів кількість років, протягом яких Божий народ буде поневолений у Вавилоні.

У першому році його царювання я, Даниїл, з книг зрозумів число років, про які слово Господнє було до пророка Єремії, що спустошення Єрусалима триватимуть сімдесят років. Даниїла 9:2.

Даниїл зрозумів про ті сімдесят років «за книгами», не лише з книги Єремії. Інша книга, яку він розумів, — це писання Мойсея, адже у своїй молитві він зазначає, що «прокляття» сімдесяти років рабства було «клятвою» Мойсея. Слово у дев'ятому розділі книги Даниїла, яке перекладають як «клятва», — те саме слово, яке у двадцять шостому розділі книги Левіт перекладають як «сім разів». Полон Юди у Вавилоні протягом сімдесяти років був виконанням прокляття «семи разів», попри те, що може твердити будь-який сучасний богослов. Це ясно як день, але лише якщо ви готові це побачити.

І промовив Господь до Мойсея на горі Сінай, кажучи: Промовляй до синів Ізраїля і скажи їм: Коли ви ввійдете в землю, яку Я даю вам, тоді земля відпочине суботою для Господа. Шість років засіватимеш своє поле, і шість років обрізатимеш свій виноградник та збиратимеш його плоди; а в сьомий рік буде для землі субота відпочинку, субота для Господа: не будеш сіяти свого поля і не будеш обрізати свого виноградника. Самосійне, що виросте з твоїх жнив, не жнитимеш, і винограду з твоєї необрізаної лози не збиратимеш, бо це рік відпочинку для землі. І субота землі буде їжею для вас: для тебе, і для твого раба, і для твоєї служниці, і для твого наймита, і для прибульця, що перебуває з тобою, і для твоєї худоби, і для звірини, що в твоїй землі, — весь її урожай буде за їжу. І відлічиш собі сім субот років, сім разів по сім років; і час семи субот років буде тобі сорок дев'ять років. Тоді даси засурмити трубою ювілею десятого дня сьомого місяця; у день викуплення засурми трубою по всій вашій землі. Левіт 25:1–9.

Важливо помітити, що в настановах щодо відпочинку землі сім циклів, що складаються з шести років обробітку землі та одного року відпочинку, тривають до сорок дев'ятого року, коли мав відбутися ювілей, що засвідчував завершення семи циклів по сім років.

Вирішальним є те, що трублення ювілейної сурми мало відбутися в День спокути, отже, коли 22 жовтня 1844 року розпочався антитиповий День спокути, тоді мала пролунати ювілейна сурма, яка представляла цикл «семи часів». «Сім часів», що почалися, коли Манасію було відведено у Вавилон у 677 р. до н. е., становили період у дві тисячі п'ятсот двадцять років, який завершився в антитиповий День спокути. Цей зв'язок пропустять лише ті, хто не бажає бачити. Цикл «семи часів» пов'язаний із періодом у дві тисячі триста років.

Також важливо розуміти, що в завітних настановах перших дев'яти віршів двадцять п'ятого розділу Левіта міститься найглибша ілюстрація принципу «день за рік» у Божому Слові. Та страва байок, яку теологи подають, аби тримати отару сп'янілою від вавилонського вина, полягає в твердженні, ніби покарання «сім разів» у двадцять шостому розділі є неправильним розумінням єврейського значення слова, перекладеного як «сім разів». Це твердження неправдиве. Єврейське значення цього слова повністю містить у своїй дефініції підставу застосовувати його в числовому сенсі, але їхній хибний аргумент, який вони підперли помилковою передумовою, що ґрунтується на їхній самопроголошеній

експертності з єврейської граматики, є просто прийомом відволікання.

Суд, представлений як «сім разів» у двадцять шостому розділі, визначається контекстом уривка, а не тим, що якісь сучасні богослови перекручують єврейську мову. Вільям Міллер зробив свій висновок без жодного посилання на єврейську мову, і натхнення засвідчило правильність його розуміння. Ангели спрямували його розуміння, виходячи з контексту розділу, де міститься суд, представлений як «сім разів», а не з єврейської мови.

Контекст двадцять п'ятого розділу — це місце, де окреслюються настанови завіту, а двадцять шостий розділ далі подає обіцяне благословення за дотримання цих настанов завіту, а згодом визначає те, що Даниїл називає «прокляттям Мойсея» за непослух цим настановам.

Контекст — це тема принципу «день за рік» у біблійному пророцтві. Початкові вірші двадцять п'ятого розділу Левіта вказують, що в біблійному пророцтві день означає рік. У книзі Вихід Мойсей чітко окреслює зв'язок між суботнім відпочинком сьомого дня для людини й худоби та суботнім відпочинком сьомого року для землі.

І шість років засіватимеш свою землю і збиратимеш її плоди; а сьомого року дай їй відпочити й лежати під паром, щоб убогі з твого народу їли, а те, що вони залишать, нехай їдять польові звірі. Так само вчиняй із своїм виноградником і з маслиновим садом. Шість днів робитимеш свою працю, а сьомого дня відпочинеш, щоб відпочили твій віл і твій осел, а син твоєї рабині та чужинець відновили сили. Вихід 23:10–12.

У тих трьох віршах можна побачити, що день відпочинку для людей і худоби відповідає року відпочинку для землі. У книзі Левіт, у двадцять п'ятому розділі, в перших п'яти віршах, ми знаходимо таку саму граматичну структуру, як у заповіді про суботу з книги Вихід, двадцятого розділу, у віршах з восьмого по одинадцятий.

І Господь промовив до Мойсея на горі Синай, кажучи: Промов до синів Ізраїлевих і скажи їм: Коли ви ввійдете в землю, яку Я даю вам, тоді земля святкуватиме суботу для Господа. Шість років ти засіватимеш своє поле, і шість років обрізуватимеш свій виноградник та збиратимеш його плоди; а сьомого року буде для землі субота відпочинку, субота для Господа: не засівай свого поля і не обрізуй свого виноградника. Самосійного від твоїх жнив не жатимеш, і винограду з твоєї необрізаної лози не збиратимеш, бо це рік відпочинку для землі. Левит 25:1-5.

Пам'ятай день суботній, щоб святити його. Шість днів працею і виконуй усю свою працю, а сьомий день — субота Господа, Бога твого: не робитимеш жодної праці ні ти, ні син твій, ні дочка твоя, ні раб твій, ні рабиня твоя, ні худоба твоя, ні прибулець, що в брамах твоїх. Бо шість днів Господь творив небо й землю, море та все, що в них, а сьомого дня відпочив; тому Господь благословив день суботній і освятив його. Вихід 20:8–11.

Разом дві суботні заповіді окреслюють контекст Левіта двадцять п'ять і двадцять шість. Зведені разом, рядок до рядка, вони свідчать, що «шість днів працюватимеш і робитимеш

ую працю своєю», і що «шість років засіватимеш своє поле, і шість років обрізуватимеш свій виноградник та збиратимеш його плоди». «А день сьомий — субота Господа, Бога твого», і «сьомий рік буде суботою відпочинку для землі, суботою для Господа».

Обидва слова, перекладені як "сьомий", в обох заповідях щодо суботи — чи йдеться про суботу для людей, чи про суботу для землі, — це те саме єврейське слово, яке в двадцять шостому розділі книги Левіт перекладено як "сім разів". Контекст двадцять п'ятого і двадцять шостого розділів книги Левіт визначається пророчим правилом, за яким день у біблійному пророцтві означає рік. Не менш важливим є пророче правило першої згадки.

Перше, що згадується в цих двох розділах, — це принцип «день за рік». Гавриїл та інші ангели провадили Вільяма Міллера до того, щоб він визначив «сім часів» книги Левіт як символ двох тисяч п'ятисот двадцяти років, і це цілком узгоджується з контекстом розділів, а саме з принципом «день за рік», викладеним у перших п'яти віршах двадцять п'ятого розділу.

Коли автор Книги Хронік визначив причину, з якої Вавилоні було дозволено забрати південне царство Юди в полон, він сказав, що це було для того, щоб земля змогла насолодитися своїм суботнім відпочинком. Єдине інше місце у Слові Божому, де згадується, що земля має відпочинок, міститься в двадцять п'ятому та двадцять шостому розділах книги Левіт. Сімдесят років, протягом яких Вавилон панував як перше царство біблійного пророцтва, не лише відображають символічні роки, протягом яких звір із землі правитиме як шосте царство біблійного пророцтва, але й є прямою відсилкою до «семи часів» Мойсеевого прокляття.

Коли ми починаємо вивчати пророцтва, представлені у перших шести розділах книги Даниїла, необхідно знати, що прокляття «сім разів», а також благословення «сім разів», є елементами кожного з тих розділів.

Також важливо пам'ятати, що цикл із семи семирічних циклів відзначається трубленням ювілейної труби десятого дня сьомого місяця, який є Днем Спокути. Цей факт пов'язує «сім разів» із двома тисячами трьохстами днями з восьмого розділу Даниїла, чотирнадцятого вірша. Також важливо пам'ятати, що пророчий рік становить триста шістьдесят днів, і якщо додавати триста шістьдесят днів знову і знову протягом «семи разів», це становить дві тисячі п'ятсот двадцять днів.

Коли Даниїл із книг зрозумів число років, яке вказав Єремія, він розпочав молитву, що охоплює всі складники відповіді покаяння, яку визначено як необхідну, якщо Божий народ коли-небудь усвідомить реальність того, що вони полонені в землі ворога. Наприкінці молитви Даниїла, пов'язаної з 26-м розділом Левіта, з'явився Гавриїл, щоб дати Даниїлові розуміння видіння, яке він «почув», — видіння двох тисяч трьохсот днів. Гавриїл почав із того, що сповістив Даниїла: для народу Даниїла «визначено» сімдесят тижнів.

Сімдесят тижнів визначено для твого народу і для твого святого міста, щоб завершити переступ, і покласти край гріхам, і вчинити примирення за беззаконня, і запровадити

вічну праведність, і запечатати видіння та пророцтво, і помазати Святеє Святих. Даниїла 9:24.

Слово, перекладене у вірші як «determined», означає «cut off», і тому це означає, що сімдесят тижнів мали бути відсічені від двох тисяч трьохсот днів. Починаючи з третього указу 457 року до н. е., народ Даниїла матиме сімдесят пророчих тижнів випробувального часу. Сімдесят пророчих тижнів дорівнюють чотирьом дев'яносто рокам. Через чотирьом дев'яносто років після третього указу стародавній Ізраїль у 34 році поб'є камінням Стефана і буде повністю відлучений від Бога.

Полон, що передував трьом указам, які визначають початкову точку чотирьохсот дев'яносто років випробувального часу, тривав сімдесят років. Ті сімдесят років були дані для того, щоб земля відсвяткувала свої суботи, яких стародавній Ізраїль ніколи не дотримався. Сімдесят років суботніх спочинків для землі стали наслідком чотирьохсот дев'яносто років (або сімдесят седмиць років) бунту проти клятви Мойсея.

Чотирьом дев'яносто років бунту проти завіту, викладеного в Левіті 25, спричинили сімдесят років полону, аби земля отримала свій відпочинок. Сімдесят років полону призвели до трьох указів, які ознаменували ще чотирьом дев'яносто років випробувального часу для стародавнього Ізраїлю. Отже, ми бачимо два випробувальні періоди по чотирьом дев'яносто років кожен. Три укази є прообразом трьох ангельських вісток, перша з яких надійшла у 1798 році, наприкінці першого гніву «семи часів» проти північного царства. Третій ангел прийшов через дві тисячі триста років після третього указу — 22 жовтня 1844 року, коли також настав «останній кінець гніву».

Протягом сорока шести років між завершенням першого періоду гніву та завершенням останнього періоду гніву Ісус заклав підвалину міллеритського храму, і каменем цієї підвалини стали «сім часів». Цей камінь мав бути або наріжним каменем (або ж каменем спотикання) для адвентизму на початку, і або верхнім і завершальним каменем (або ж надгробком) для адвентизму наприкінці. Три укази, які представляють прихід вісток трьох ангелів у період 1798–1844 років, також представляють перші три розділи книги Даниїла.

Ми почнемо розглядати перші шість розділів у наступній статті.

«Коли книги Даниїла й Об'явлення будуть краще зрозумілі, віруючі матимуть зовсім інший релігійний досвід... Одне безперечно стане зрозумілим із вивчення Об'явлення — що зв'язок між Богом і Його народом є тісним і визначеним». Віра, якою я живу, 345.